

## דף כג.

עין משפט א

הרמב"ם הל' שנגנות פ"ט הי"ב

הִיטָה לְפָנָיו חֲתִיכָה שֶׁל חֶלְיִן וְחֲתִיכָה שֶׁל הַקֶּדֶשׁ פ. אֲכַל  
אֶחָת מֵהֶן וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הִיא פֶּטוּר. חֲזֹר וְאֲכַל אֶת  
הַשְּׁנִיָּה מִבֵּיא אֲשֶׁם עַל מְעִילָתוֹ. אֲכַל אַחַר אֶת הַשְּׁנִיָּה  
שְׁנִיָּהֶן פֶּטוּרִין:

עין משפט ב.ג.

הרמב"ם הל' שנגנות פ"ח הי"ט

חֲתִיכָה שֶׁל שֶׁמֶן וְחֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב ז. אֲכַל אֶחָת מֵהֶן וְאֵין  
יָדוּעַ אִי זֶה הִיא וְהִבִּיא אֲשֶׁם תְּלוּי. וְחֲזֹר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה  
מִבֵּיא חֲטָאֵת. וְכֵן אִם אֲכַל אַחַר אֶת הַשְּׁנִיָּה מִבֵּיא הָאֶחָד  
אֲשֶׁם תְּלוּי כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוֹ:

עין משפט ד.ה.

הרמב"ם הל' שנגנות פ"ט הי"ג

חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל הַקֶּדֶשׁ ק. אֲכַל אֶחָת מֵהֶן  
מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי מִשּׁוּם חֶלֶב. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה מִבֵּיא  
חֲטָאֵת עַל הַחֶלֶב וְאֲשֶׁם וְדַאי שֶׁל מְעִילָה עַל הַקֶּדֶשׁ.  
בָּא אַחַר וְאֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה אֶף הַשְּׁנִי מִבֵּיא אֲשֶׁם תְּלוּי.  
חֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל חֶלֶב הַקֶּדֶשׁ. אֲכַל אֶחָת  
מֵהֶן מִבֵּיא חֲטָאֵת. אֲכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה אַחַר שְׁנוּדַע לוֹ עַל

פ. כסף משנה היתה לפניו חתיכה של חולין וכו' עד סוף הפרק. משנה שם:

צ. כסף משנה חתיכה של שומן וכו' עד סוף הפרק. בפ"ה דכריתות (דף כ"ג) משנה:

ק. כסף משנה כבר ביארנו בהלכות מאכלות אסורות. פרק ארבעה עשר:

הָרֵאשׁוֹנָה מֵבִיא שְׁתֵּי חֲטָאוֹת וְאִשָּׁם וַדָּאֵי עַל מְעִילָתוֹ.  
בָּא אַחֵר וְאָכַל אֶת הַשְּׁנֵיָה זֶה מֵבִיא חֲטָאת וְזֶה מֵבִיא  
חֲטָאת בְּלִבָּד. כְּכָר בְּאַרְנוֹ בְּהִלְכוֹת מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת  
מֵאִיזָה טַעַם נוֹסֵף אֲסוּר הֶקְדֵּשׁ עַל אֲסוּר חֵלֶב. וְכֵן כָּל  
כִּיּוֹצֵא בְּאֵלוֹ הָאֲסוּרִין:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שנגנות פ"ח ה"י

חֲתִיכָה שֶׁל חֵלֶב וְחֲתִיכָה שֶׁל חֵלֶב נוֹתֵר. אֲכַל אֶת אַחַת  
מֵהֶן וְאִין יָדוּעַ אֵי זוֹ הִיא. מֵבִיא חֲטָאת עַל הַחֵלֶב וְאִשָּׁם  
תְּלוּי מִשׁוּם נוֹתֵר. אֲכַל אֶת הַשְּׁנֵיָה בְּהֶעֱלִם שְׁנֵי מֵבִיא  
שְׁלֹשׁ חֲטָאוֹת. וְאִם הָיָה בָּהּ שְׁוֵה פְּרוּטָה מֵבִיא אִשָּׁם  
וַדָּאֵי מִשׁוּם מְעִילָה. אֲכַל אֶחָד אֶת אַחַת מִשְׁתִּיָּהֶן. וְבָא  
אַחֵר וְאָכַל אֶת הַשְּׁנֵיָה. זֶה מֵבִיא חֲטָאת וְאִשָּׁם תְּלוּי וְזֶה  
מֵבִיא חֲטָאת וְאִשָּׁם תְּלוּי. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה:

עין משפט ז

הרמב"ם הל' שביתת עשור פ"ב ה"ב

אֶחָד הָאוֹכֵל אֲכָלִים הַמְּתָרִים אוֹ שְׂאֲכַל דְּבָרִים הָאֲסוּרִין  
כְּגוֹן פָּגוּל וְנוֹתֵר וְטָבֵל וְנִבְלוֹת וְטָרְפוֹת וְחֵלֶב אוֹ דָּם  
הוֹאִיל וְאֲכַל אֲכָלִים הָרְאוּיִין לְאָדָם הָרִי זֶה חֵיב כְּרַת  
מִשׁוּם אוֹכֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים:

## דף כג:

עין משפט א

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ח

טמא שאכל אימורין חייב כרת:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"א

קדשים קלים אין מועלין בהן עד שיזרק הדם. נזרק הדם מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שהרי הן לאשים ואין מועלין בדבר הנאכל כמו שבארנו. אפלו העלה האימורין שלהן למזבח קדם זריקה אין מועלין בהן עד שיזרק הדם. הוציא אימוריהן לחוץ קדם זריקה אין מועלין בהן עד שיזרק הדם. נזרק הדם אף על פי שעדין הן בחוץ ולא החזירן מועלין בהן. שהזריקה מועלת ליוצא בין להקל בין להחמיר:

ר. כסף משנה קדשים קלים אין מועלים בהם וכו'. משנה בפרק קמא דמעילה (דף ו'). ומה שכתב ואין מועלין בדבר הנאכל. נתבאר בפרק שקודם זה. ומה שכתב אפילו העלה אימורים שלהם למזבח קודם זריקה אין מועלין בהם עד שיזרוק הדם. פרק המזבח מקדש (דף פ"ה:): הוציא אימוריהם לחוץ וכו'. משנה בפירקא קמא דמעילה אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים ר"א אומר אין מועלין בהם וכו' רבי עקיבא אומר מועלין בהם ואמרינן בגמ' דר"ע סבר אפי' זריקה שלא כתקנה מייתי לידי מעילה וידוע דהלכה כר"ע. ומ"ש שהזריקה מועלת ליוצא בין להקל בין להחמיר היינו לומר דאימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים כשיזרק הדם מועלים בהם ובשר קדשי קדשים שיצאו לפני זריקת דמים כשיזרק הדם אין מועלין בו וכדתנן בפ"ק דמעילה אליבא דר"ע:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמורה פ"ד ה"ג

השוחט את החטאת ומצא בה בן ארבעה חי ש הרי זו נאכלת כבשר החטאת. שולדי הקדשים במעי אמן הם קדושים:

עין משפט ד.ה.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד ה"ט

הביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא או שחטא ודאי. אם עד שלא נשחט ירעה עד שיפלו בו מום ויפלו דמיו לנדבה מפני שלבו של אדם דוה על עונותיו והואיל ועל ספק הפרישו גמר בלבו להקדיש. הפריש אפלו על פי עדים והוזמו יפלו דמיו לנדבה. ואם אחר שנשחט נודע לו. הדם ישפך והבשר ישרף כשאר פסולי המוקדשין.

**ש.** כסף משנה השוחט את החטאת ומצא בה בן ארבעה חי וכו'. כך היא הגירסא הנכונה והיא ברייתא בפירקא קמא דתמורה (דף י'): וקסבר האי תנא ולדות קדשים ממעי אימן הם קדושים ואף על גב דאיכא תנא דפליג ואמר בהוייתן הם קדושים משמע לרבינו דהלכה כהאי תנא מדאמרין בריש פרק כיצד מערימין (דף כ"ה) דרבן שמעון בן גמליאל סבר כההוא תנא משמע דרבנן פליגי עליה והלכתא כוותייהו. אבל יש לתמוה דהוה ליה למפסק כרבן שמעון בן גמליאל דכל מקום ששנה במשנתנו הלכה כמותו וצריך עיון:

**ת.** כסף משנה הביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא וכו'. בכריתות רפ"ו (דף כ"ג): המביא אשם תלוי ונודע לו שלא חטא [אם עד שלא נשחט] יצא וירעה בעדר דברי ר"מ וחכ"א ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ובגמרא במאי פליגי ר"מ סבר כיון דלא צריך ליה לא מקדיש ליה ורבנן סברי מתוך שלבו נוקפו גומר ומקדיש תנא בין שנודע לו שחטא ובין שנודע לו שלא חטא פליגי ר"מ ורבנן. ומ"ש הפרישו אפי' ע"פ עדים והוזמו יפלו דמיו לנדבה. שם (דף כ"ד) א"ר יהודה אמר רב מודים חכמים [לר"מ] באשם תלוי שהוזמו עדיו שיצא וירעה בעדר מ"ט ע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא היכא דאפרשיה על פי עצמו דאמרי' לכו נוקפו אבל היכא דע"פ עדים אפרשיה לא הוה סמוך עילווייהו דעדים דסבר דילמא אתו אחריים ומזמי להו מתיב רבא שור הנסקל אינו כן וכו' בפלוגתא אשם תלוי שהוזמו עדיו ר' אלעזר אומר הרי היא כמנחת קנאות וכו' תצא לחולין ר"י אמר ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה ופסק רבינו כר"י לגבי רב ועוד דרבא דבתרא הוא מתיב לרב ואע"ג דשני שינויא דחיקא הוא. ומ"ש רבינו יפלו דמיו לנדבה. כלומר אחר שרעה עד שנסתאב. ומ"ש ואם אחר שנשחט נודע לו הדם ישפך והבשר ישרף וכו'. שם במשנה. ומ"ש נודע לו אחר שנזרק הדם הבשר יאכל וכו'. ג"ז שם במשנה:

נוֹדַע לוֹ אַחַר שְׁנֵזֶרֶק הַדָּם. הַבֶּשֶׂר יֵאָכַל לְכַהֲנִים כָּכָל  
הָאֲשָׁמוֹת:

עין משפט ו הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ד ה"ב

אָשֶׁם וְדַאי אֵינּוּ כֵּן א. אִם עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחַט נוֹדַע לוֹ שֶׁלֹּא  
חָטָא יֵצֵא וְיִרְעָה בְּעֵדֶר כְּשֶׁאֵר הַחֲלִין וְאֵין בּוֹ קִדְשָׁה  
כָּלֵל. וְאִם מִשְׁנִשְׁחַט הָרִי זֶה יִקָּבֵר. וְאִם מִשְׁנֵזֶרֶק הַדָּם.  
הַבֶּשֶׂר יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרֵפָה כְּשֶׁאֵר פְּסוּלֵי הַמְּקֻדְשִׁין:

עין משפט ו הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פ"ד הכ"ב

נֹאמַר בְּשׁוֹר הַנִּסְקָל (שמות כא-כח) וְלֹא יֵאָכַל אֶת  
בְּשָׂרוֹ. וְהֵיאֵף הָיָה אֶפְשָׁר לְאָכְלוֹ אַחַר שְׁנִסְקָל וְהָרִי הוּא  
נִבְלָה. אֲלֹא לֹא בָּא הַכָּתוּב אֲלֹא לְהוֹדִיעַךָ שְׁכִיּוֹן שְׁנִגְמַר  
דֵּינוֹ לְסִקִּילָה נֶאֱסַר וְנִעְשָׂה כְּבִהְמָה טְמֵאָה. וְאִם קָדַם  
וְשִׁחֲטוּ שְׁחִיטָה כְּשֶׂרָה הָרִי זֶה אֶסוּר בְּהִנְיָה. וְאִם אָכַל  
מִבְּשָׂרוֹ כְּזִית לֹקָה. וְכֵן כְּשִׁיִּסְקָל לֹא יִמָּכֵר וְלֹא יִתְּנֶנּוּ  
לְכָלִּבִּים וְלֹא לְעֵכוּפִים לְכַף נֹאמַר לֹא יֵאָכַל אֶת בְּשָׂרוֹ.  
וּפְרָשׁ שֶׁל שׁוֹר הַנִּסְקָל מִתָּר בְּהִנְיָה. נוֹדַע שֶׁהוּא פֶּטוּר  
מִסִּקִּילָה אַחַר שְׁנִגְמַר דֵּינוֹ כְּגוֹן שֶׁהוֹזְמוּ הָעֵדִים יֵצֵא  
וְיִרְעָה בְּעֵדֶר. וְאִם נוֹדַע אַחַר שְׁנִסְקָל הָרִי זֶה מִתָּר  
בְּהִנְיָה:

א. כסף משנה אשם ודאי אינו כן וכו' עד הבשר יצא לבית השריפה. גם זה שם במשנה:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' רוצח ושמירת הנפש פ"י ה"ח

נִמְצָא הַהוֹרֵג עַד שֶׁלֹּא תִעָרַף הָעֵגְלָה תִצָּא וְתִרְעָה  
 בְּעֵדֶר. ב. נִמְצָא אַחַר שֶׁנִּעְרְפָה תִקָּבַר בְּמִקְוָה. שֶׁעַל  
 הַסִּפֵּק בָּאָה מִתְחַלְתָּה פְּפֹרָה סְפִיקָה וְהִלְכָה לָהּ. וְאִף עַל  
 פִּי שֶׁנִּמְצָא הָרוֹצֵחַ אַחַר עֲרִיפְתָה הָרִי זֶה יִהְרַג שֶׁנֶּאֱמַר  
 (דברים כא-ט) 'וְאַתָּה תִבְעַר הַדָּם הַנִּקְי':

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' פפולוי המוקדשין פ"ד ה"ט

עין לעיל עין משפט ד.ה.

ב. כסף משנה נמצא ההורג וכו' עד הרי זה יהרג. משנה פרק עגלה ערופה (דף מ"ז)  
 ופירש"י כיפרה ספיקה היא עשתה את שלה ואם לא נמצא ההורג נתכפר מספק  
 ולכשימצא נעשה ודאי ויהרג ומיהו באיסור הנאה קיימא דכפרה כתיב בה כקדשים: